

[P. Christensen.]

bevægelsens Organer og Repræsentanter var uvvedkommende paa de Steder, hvor Erhvervslivets Forhold og Landets Nationaløkonomi drøftes. Med den fuldeste Adkomst optræder Lønarbejderne som ligeberettiget Erhverv over for Ejere og Driftsherrer, thi de to Faktorer i Erhvervslivet, Arbejderne og Arbejdsherrerne, er uløseligt henvist til at skulle samarbejde, og den Omstændighed, at Arbejderbevægelsen har centraliseret Varetagelsen af erhvervspolitiske og nationaløkonomiske Opgaver i et Erhvervsraad, skulde man synes maatte vække Tilfredshed hos de øvrige Erhvervsorganisationer og i Samfundet som Helhed, som her har et ansvarligt Organ at henholde sig til. Men for øvrigt er det da ogsaa saaledes, at Arbejderne hele Tiden, under hele Valutalovgivningen, har været repræsenteret i de forskellige Organer, der er tilvejebragt ved denne Ordning. Jeg kan imidlertid forsikre, at dette Arbejderbevægelsens Erhvervsraad stedse vil være beredt til loyal Forhandling om de økonomiske Problemer, som Valutaloven indeholder.

Den højtærede Handelsminister vil sikkert i kommende Tid nøje følge Udviklingen paa Verdensmarkedet for om muligt at optage Forhandlinger med Erhvervene, naar Tiden dertil er inde, men den Tid er i hvert Fald ikke inde i dette Øjeblik; thi lige saa lidt som Danmark kan isolere sig paa eet Omraade, lige saa lidt kan Danmark alene, isoleret, foretage saadanne Skridt paa det økonomiske Omraade. Det lader sig ikke gøre.

Jeg skal gøre et Par Bemærkninger til selve de Ændringer, der er indeholdt i Lovforslaget i Forhold til den nugældende Lov. Med Hensyn til § 1 hilser jeg med Tilfredshed den Tilføjelse, der er indflettet angaaende forbrugsbegrænsende Foranstaltninger, ikke saadan at forstaa, at jeg ønsker, det skal være nødvendigt at benytte sig deraf, men det vil være en Fordel i hele Forvaltningen af Valutaordningen, at der er Mulighed for at gøre Brug af en saadan Bestemmelse. Der er næppe nogen af os, som ønsker flere Restriktioner end højst nødvendigt, men paa den anden Side gælder det om, at Loven afgiver tilstrækkeligt Grundlag for de Dispositioner, som til enhver Tid maatte vise sig at være nødvendige.

Der er ligeledes i § 3 foreslaaet en noget ændret Affattelse af næstsidste Stykke, som handler om de Personer eller Firmaer, der kan opnaa Autorisation, Anerkendelse som Importører. Jeg vil gerne spørge den højtærede Handelsminister, om ikke denne nye

Affattelse giver Mulighed for i noget højere Grad, end Tilfældet hidtil har været, at imødekomme Ønsker fra Provinsens Handelsstand om direkte at faa tildelt Valutaattester. Jeg tænker her navnlig paa de Virksomheder, der importerer Kul og Træ, og for hvilke der ikke hidtil har været en tilfredsstillende Ordning. Jeg tænker mig Muligheden af, at den nye Affattelse skulde kunne hjemle Adgang til en saadan noget større Imødekommenhed.

Der er intet at sige til den nye Tilføjelse i det samme Stykke, hvorefter der skal betales en beskednen Afgift til Dækning af Udgifterne ved disse Foranstaltninger, der jo dog træffes ene og alene til Fordel for Erhvervene og Forbrugerne, ikke i og for sig i den Forstand til Fordel for Staten som saadan.

Jeg har heller ikke noget at erindre imod de nye Bestemmelser i § 6 og § 7. Det er naturligt, at Betegnelsen nu er blevet „Valutacentralen“, ikke „Nationalbankens Valutakontor“, at de to Organer i en Forstand bliver mere uafhængige af hinanden, men paa den anden Side i Loven er henvist til at skulle forhandle og nødvendigvis maa forhandle om de forskellige Dispositioner, der skal træffes i den daglige Virksomhed.

Spørgsmaalet om Overdragelse og Ombytning af Attester har jo givet Anledning til en Del Omtale i Pressen og paa forskellig anden Maade. Det forekommer mig, at man maa betragte denne Bestemmelse som det, den er tilsigtet at skulle være, en Imødekommenhed over for Erhvervslivet, over for Erhvervslivets Udøvere, thi der er jo egentlig ikke stor Mening i, at nogle næringsdrivende, nogle Indehavere, skal ligge med ubrugte Attester, medens andre ikke kan faa det Beløb, de har Anvendelse for. Hidtil har Valutaadministrationen været ude af Stand til at hjælpe paa dette Forhold, og jeg synes derfor, at den Ventil, der er aabnet her, maa hilses med Tilfredshed fra Erhvervenes Side. Jeg gaar ud fra, at den Afgift, der eventuelt skal erlægges, ikke i nogen Maade bliver af en saadan Beskaffenhed, at der kan være Tale om nogen generende Handel paa dette Omraade og naturligvis slet ikke om noget i Retning af Kædehandel.

Tilføjelsen til § 9 synes jeg heller ikke, der er noget at sige til, og at Adgangen for Ministeriet med Hensyn til Paatale er ændret i § 11, hilser jeg med stor Tilfredshed. Som Affattelsen var tidligere, var den vistnok ikke synderlig meget værd. Forhaabentlig bliver der ikke Lejlighed til at benytte den, men Ministeriet faar nu